

KÁRPÁT-MEDENCEI PRESBITERI KONFERENCIA KISVÁRDÁN

Állásfoglalás

Tizenötödik alkalommal gyűltek össze a Kárpát-medence presbiterei a Magyar Református Presbiteri Szövetségnek a világtalálkozó keretében rendezett konferenciájára. A közel ötszáz résztvevő között megjelent, és a konferenciát köszöntötte *dr. Virágh Pál*, a Tiszántúli Egyházkerület főgondnoka, *Nagy Ákos*, az Erdélyi Egyházkerület főgondnoka, *dr. Oláh Albert*, Kisvárdai polgármestere, *Balla László*, a szabolcs-beregi egyházmegye gondnoka, *Szenn Péter* haraszi (Horvátország) lelkipásztor. De megjelent több esperes, egyházmegyei gondnok, lelkipásztor és a megjelentek örömmel üdvözölték soraikban *dr. Csíha Kálmán* ny. püspököt, illetve három szentpétervári testvérünket is.

Az első napon a megnyitó áhítatot *Horkay László* kárpátaljai püspök tartotta az ApCsel 2,42-47. verse alapján. Igehirdetése a megterés szükségességét hangsúlyozta, amely egyedüli módja annak, hogy Isten ítéletétől megmeneküljünk, akár egyénileg, akár közösségek. Ennek lépéseit és gyümölcseit mutatta be az igeszolgálat. A konferencia főcímét is adó előadást: „*Nincs másban megmaradásunk mint Jézus Krisztusban*” címmel *dr. h. c. Szabó Dániel*, a Presbiteri Szövetség elnöke tartotta. Irodalmi idézetekkel és teológiai fejtegetésekkel gazdag előadásában először bemutatta, hogy a világ Isten nélkül milyen irányba halad: az embereket pusztító betegségek, a környezet rohamos romlása, a gazdagság, a pillanat örömeinek hajszolása, a hatalomvágy, mind-mind az Isten ítélete alá viszi a világot. Ezért, ha meg akarunk maradni, mind magunk, mind népünk számára nincs más út, mint a megváltás révén Isten oltalmazó szárnyai alá húzódnunk. Sok egyéb tiszteletre méltó igyekezet van: környezetvédelem, nemzeti nevelés, hazaszeretet, mindezek azonban csak akkor érvényesülnek, ha mögöttük ott van a megváltó Jézus Krisztus és az általa megváltott ember.

Az előadást élénk beszélgetés követte, amelyben – az előzetes terveknek megfelelően – beszámolókat hangzottak el 1956-os emlékekről, Debrecenből, Erdélyből, a fővárosból. A beszélgetésre olyan nagy igény volt, hogy a finom vacsora és *dr. Pótor Imre* vásárosnaményi lelkipásztor és beregszászi főiskolai tanár esti áhítata után is folytatódott. Dr. Pótor Imre esti áhítatában a misszió szereplőiről szólt: Jézus Krisztus, mint küldő, a tanítványok, mint mi, a küldöttek, és a küldetés: az evangélium hirdetése. A Luk. 10 alapján hirdette, hogy nem a számolható eredmények a fontosak, hanem az, hogy nevünk fel van írva a mennyben.

A második nap igelovás és ének után *dr. Buzogány Dezső* kolozsvári egyetemi tanár előadásával kezdődött, aki Bocskai és Erdély, valóságban azonban a magyarság kapcsolatáról tartott előadást, ami a konferencia résztvevőit egészen felvillanyozta. Az előadás megragadó erővel mutatta be azt, hogy Isten hogyan változtatta a Habsburg-párti, nem egyszer kegyetlenkedő, vagyont gyűjtő nemes urat a magyarság vezetőjévé, a magyarság egységének megteremtőjévé. Az előadás mintegy példázta a konferencia fő témáját a történelem valóságában: a hívővé lett ember hogyan szolgálhatja népe megmaradását. Jó volt látni a konferencia résztvevőinek, hogy a néha már bálványá emelt Bocskai, mintegy magyar Pál apostol, hogy meg végig a maga damaszkuszi útján.

Hogy a résztvevőket mennyire megragadta az előadás, azt az mutatta, hogy a hozzászólásoknak kényszerrel kellett véget vetni. A záró istentiszteletet *dr. teol. Erdélyi Géza*, a Magyar Református Egyházak Tanácskozó Zsinatának lelkészi elnöke tartotta. Igehirdetése, amelynek alapigéje a Mik 2,7 volt, azt hangsúlyozta, hogy miközben a próféta ostorozza, a prófétákra nem hallgat a nép, arra hívta fel a figyelmet, hogy minékünk Jézus Krisztus szavát kell meghallanunk, mert az „Ő Igéi javára válnak annak, aki becsületesen él”. A konferencia

résztevőinek külön élmény volt a közös éneklés, amelyet az előadások között, az igei alkalmakon, illetve még este a kánonok éneklése során átélt, ami arra figyelmezteti a konferenciarendezőket, hogy többet kell megszólalni és énekelni hagyni a résztvevőket. Mindamelllett a résztvevők, vallomásaik szerint gazdag áldással távoztak el a konferenciáról, amelynek megrendezésében nagy segítséget nyújtott a vendéglátó kisvárdai gyülekezet.